

[Steen.]

almindelige er, at man fører disse betænkkeligheder hen til mere konkrete personer, man kender, og siger: ja, nu kender jeg f. eks. den og den — det kan være en ung dame af den og den kaliber og beskaffenhed, en anden kender en ung mand, han har meget at udsætte på — og det resulterer i: nå, det haster da vist ikke så stærkt. Det er en tankegang, alle ærede medlemmer kender.

Nu skal jeg gerne heroverfor gøre den indrømmelse, at der naturligvis blandt de årgange, der her er tale om, kan findes en og anden, når man søger på den måde, om hvem man med rette kan sige, at vedkommendes forudsætninger for at være med i de politiske afgørelser ikke er så fremragende. Men så vil jeg gerne have en indrømmelse til gengæld, og det er den, at hvis vi søger på samme måde og søger redeligt, kunne det også nok lykkes os at finde en og anden indenfor de årgange, vi selv tilhører, om hvem det samme med samme ret ville kunne siges, og hvorfor i alverden skal man så rette kritikken mod de unge? For selvom jeg erkender, at det også gælder indenfor de årgange, som ingen mener ikke skulle have valget, tænker ingen på at undlive den almindelige valgrets idé eller princip af den grund. Det er og bliver undtagelser.

Så møder man undertiden beklagelse over, at der indenfor de unge årgange er for lidt interesse for de politiske liv. Jeg tror, den påstand er meget overdreven, men det vil være ganske forklarligt, om det er noget vanskeligt stadig at holde interessen vedlige, når man stadig nægter de unge adgang til at have noget med disse ting at gøre. Sandheden er jo den, at den valgrets alder, der her stilles forslag om, er den valgrets alder, der i dag opfattes som ganske rimelig og naturlig, og som er gældende i alle de lande, vi med rimelighed kan lige- og sidestille os med. Jeg har haft den glæde i de senere år, at jeg har haft lejlighed til at overvære visse partiets kongresser og landsmøder i de øvrige nordiske lande, og det er naturligt, når man træffer jævne folk der, at man så udveksler tanker med hinanden om, hvordan de har indrettet sig, og hvordan vi andre har indrettet os. Og dér må jeg erkende, at når nogen stiller mig — og det er sket nogle gange — spørgsmålet om, hvordan vi har indrettet os i Danmark med hensyn til valgrets alderen, så befinder jeg mig dårligt. Jeg må forklare det redeligt, som det er, at vi har folketingsvalg på fire år, og valgrets alderen indtræder ved det fyldte 25. år, det vil sige, at gennemsnitsalderen for yngste alders-

klasse er 27 år. De studser noget, men når jeg så må gå videre, ja, når jeg er nået til det med de 39 år som gennemsnit, tror de rent ud sagt, det er løgn. Først orienterer de sig, om det ikke er sprogvanskeligheder, der gør sig gældende, og når det viser sig, at det er det ikke, de har forstået mig rigtigt, tror de slet ikke på det, de tror, jeg vil gøre grin med dem. For det stemmer ikke med det indtryk, de havde af, hvor Danmark i henseende til den almindelige kulturelle og politiske udvikling befinder sig.

Jeg må sige åbent og ærligt, at jeg står uforstående overfor modstand, man stadig ønsker at sætte ind overfor denne sags gennemførelse. Det er min overbevisning, at den eneste varige, rimelige, naturlige og forsvarlige ordning af hele valgrets aldersspørgsmålet er, at valgrets alder og fuldmyndighedsalder følges ad. Jeg tror, det vil gå med dette spørgsmål, som det erfaringsmæssigt går i vort politiske liv, at når virkelig velbegrundede fremskridt gennemføres, går der efter gennemførelsen af dem kun en ganske kort tid, før alle, også de, der bekæmpede dem, slet ikke kan forestille sig, at tilstanden kunne være anderledes.

Jeg anbefaler lovforslaget.

Aksel Larsen: Jeg må indrømme, at den hidtidige debat har gjort mig en lille smule betænkelig ved her at fremføre mit partis stilling til lovforslaget. Indtil nu har socialdemokratiets ordfører naturligvis givet tilslutning til det af den højtærede indenrigsminister fremsatte lovforslag. Venstre og det konservative folkeparti har skudt henholdsvis med kanoner og haglbøsser imod det med tydelig vilje til at aflive det. Og nu kommer det ærede medlem hr. Steen på det radikale venstres vegne og giver tilslutning til det og lover, såvidt jeg forstod på ham, uforbeholdent at stemme for det. Når vi kommunister så lover det samme, er flertallet jo sikret i begge rigsdagens ting, og så er det, jeg bliver en lille smule betænkelig. Jeg er bange for, at måske skal enten det radikale venstre eller selve regeringspartiet, socialdemokratiet, afstå fra at gøre det gode, som de øjensynlig gerne vil gøre, fordi de ikke kan lide at være i selskab med kommunisterne. Jeg håber ikke, det vil gå sådan, og i hvert fald, jeg kan ikke gøre andet end på mit partis vegne at sige, at vi hele tiden har været tilhængere af valgrets alderens nedsættelse. Det er vi også nu, og kan vi ikke få den over hele linien på een gang, tager vi den gerne stykkevis, og vi ser meget gerne dette lovforslag gennemført.

Jeg kan fuldt ud slutte mig til det, som